

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

10. juuli 2014*

Apellatsioonkaebus — Lepinguväline vastutus — Kontrollikoja tegevusetus — Kahjuhüvitise nõue — Sütuse presumptsiooni põhimõte — Lojalse koostöö põhimõte — Pädevus — Esialgse uurimise käik

Kohtuasjas C-220/13 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 25. aprillil 2013 esitatud apellatsioonkaebus,

Kalliopi Nikolaou, elukoht Ateena (Kreeka), esindajad: *dikigoros* V. Christianos ja *dikigoros* S. Paliou,

hageja,

teine menetlusosaline:

Euroopa Liidu Kontrollikoda, esindajad: T. Kennedy ja I. Ní Riagáin Düro, keda abistas *barrister* P. Tridimas,

kostja Üldkohtus

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president A. Tizzano (ettekandja), kohtunikud A. Borg Barthet, M. Berger, S. Rodin ja F. Biltgen,

kohtujurist: Y. Bot,

kohtusekretär: vanemametnik L. Hewlett,

arvestades kirjalikus menetluses ja 22. jaanuari 2014. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 20. märtsi 2014. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Apellatsioonkaebuses palub K. Nikolaou tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu otsus Nikolaou *vs.* kontrollikoda (T-241/09, EU:T:2013:79, edaspidi „vaidlustatud otsus“), millega jäeti rahuldamata tema hagi nõudega hüvitada kahju, mille Euroopa Liidu Kontrollikoda on siseuurimise käigus eeskirjade eiramise ja liidu õiguse rikkumisega talle väidetavalt põhjustanud.

* Kohtumenetluse keel: kreeka.

Vaidluse taust

- 2 K. Nikolaou oli kontrollikoja liige aastatel 1996–2001. 19. veebruaril 2002 päevalehes *Europa Journal* ilmunud reportaaži kohaselt oli Euroopa Parlamendi liikmel B. Staes'il teavet, mis käsitles apellandi õigusvastast tegevust tema kontrollikoja liikme ametiaja jooksul.
- 3 Kontrollikoja peasekretär (edaspidi „peasekretär”) edastas 18. märtsi 2002. aasta kirjaga Euroopa Pettustevastase Ameti (OLAF) peadirektorile toimiku seda tegevust puudutavate asjaoludega, millest ta ise ja kontrollikoja president teada olid saanud. Peale selle palus peasekretär OLAF-il talle teatada, kas K. Nikolaoud tuleb vastavalt kontrollikoja otsuse 99/50 pettuste, korruptsiooni ja muu ühenduste finantshuve kahjustava ebaseadusliku tegevuse tõkestamisega seotud sisejuurdluste tingimuste kohta artiklile 4 teda puudutava uurimise läbiviimisest teavitada.
- 4 Kontrollikoja president teatas 8. aprilli 2002. aasta kirjaga K. Nikolaoule, et *Europa Journal*'is ilmunud artikli tagajärjel viib OLAF läbi siseuurimist. 26. aprilli 2002. aasta kirjaga teatas OLAF-i peadirektor K. Nikolaoule, et tulenevalt teabest, mille see amet oli saanud B. Staes'ilt, ja peasekretäri koostatud esialgse uurimise toimiku alusel oli algatatud siseuurimine, millega seoses paluti apellandil koostööd teha.
- 5 OLAF vastutavad ametnikud kuulasid K. Nikolaou ära 24. mail 2002. *European Voice*'i veebisait avaldas 17. oktoobril 2002 reportaaži, milles avalikustati muu hulgas see, et OLAF on lõpetamas apellanti puudutavat uurimist. Analoogsed reportaažid avaldati Kreeka meedias. OLAF teavitas 28. oktoobri 2002. aasta kirjas K. Nikolaoud selle uurimise lõpetamisest ja teatas talle lõpparuande ja asjaomaste andmete edastamisest peasekretärile ja Luksemburgi õigusasutustele. Kontrollikoda edastas 10. veebruari 2004. aasta kirjaga apellandile OLAF-i lõpparuande kokkuvõtte.
- 6 OLAF-i 28. oktoobri 2002. aasta lõpparuande kohaselt andsid B. Staes'ile K. Nikolaou kohta teavet kaks kontrollikoja teenistujat, kellest üks oli apellandi kabineti liige. Uuritud süüdistused käsitlesid esiteks rahasummasid, mille apellant oli väidetavalt saanud teenistujatelt laenudena; teiseks väidetavaid valedeklaratsioone oma kabineti juhataja puhkusepäevade ülekandmise taotluste kohta, mille tulemusena maksti viimasele ligikaudu 28 790 eurot hüvitist aastatel 1999, 2000 ja 2001 kasutamata jäänud puhkusepäevade eest; kolmandaks ametiauto kasutamist eesmärkidel, mis ei ole ette nähtud asjakohaste eeskirjadega; neljandaks asjaolu, et apellandi autojuhile määrati ülesandeid, mille eesmärgid ei ole hõlmatud asjakohaste eeskirjadega; viiendaks seda, et apellandi kabinetis oli levinud töölt puudumine, kuuendaks ärialast tegevust ja kontakte kõrgetel ametikohtadel isikutega, et hõlbustada tema pereliikmete äritegevust; seitsmendaks konkursi raames toime pandud pettust ja kaheksandaks apellandile makstud esinduskuludega seotud pettusi.
- 7 OLAF järeldas, et on võimalik, et seoses apellandi kabineti juhataja puhkusepäevade ülekandmise taotlustega pandi toime rikkumisi, mida võib kvalifitseerida võltsimiseks ja võltsitud dokumentide kasutamiseks ning kelmuseks. Lõpparuande kohaselt võisid apellant ja tema kabineti liikmed olla toime pannud süütegusid seoses rahasummadega, mille apellant sai asjassepuutuvate isikute väidete kohaselt laenudena. Neil asjaoludel teavitas OLAF sellest Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. mai 1999. aasta määruse (EÜ) nr 1073/1999 Euroopa Pettustevastase Ameti (OLAF) juurdluste kohta (EÜT L 136, lk 1; ELT eriväljaanne 01/03, lk 91) artikli 10 lõike 3 kohaselt Luksemburgi õigusasutusi, et need uuriksid asjaolusid, mis võivad anda tunnistust süütegude toimepanemisest.
- 8 Teiste süüdistuste osas, peale konkursi raames toime pandud pettuse süüdistuse, tõstis OLAF esile võimalikke eeskirjade eiramisi või küsitavusi seoses K. Nikolaou käitumisega ja tegi kontrollikojale ettepaneku võtta apellandi suhtes parandusmeetmeid ning meetmeid institutsiooni kehtiva kontrollisüsteemi parandamiseks.

- 9 Apellant kuulati ära 26. aprillil 2004 kontrollikoja kinnisel koosolekul seoses EÜ artikli 247 lõike 7 võimaliku kohaldamisega. 13. mai 2004. aasta kirjaga teatas kontrollikoja president, et mis puutub asja üleandmissesse Euroopa Liidu Kohtule EÜ artikli 247 lõike 7 alusel, põhjendusel, et K. Nikolaou oli väidetavalt palunud ja saanud oma kabineti töötajatelt isiklikke laene, ei saavutatud 4. mail 2004 toimunud koosolekul ühehäälselt otsust, mida nõuab kontrollikoja 31. jaanuari 2002. aasta kodukorra artikkel 6. Kontrollikoja president lisas selle kohta, et valdav enamus institutsiooni liikmetest leidis, et apellandi käitumine oli täiesti kohatu. Apellandi kabineti juhataja puhkusepäevade kohta märkis kontrollikoja president, et kuna asja menetlemine oli Luksemburgi kohtutes pooleli, siis lükkas institutsioon oma otsuse tegemise edasi seniks, kuni sellega seotud menetlused on lõpule viidud.
- 10 Otsusega Nikolaou vs. komisjon (T-259/03, EU:T:2007:254) mõistis Üldkohus Euroopa Ühenduste Komisjonilt apellandi kasuks välja 3 000 euro suuruse hüvitise selle eest, et avaldati teatavad andmed OLAF-i läbiviidava uurimise kohta.
- 11 Tribunal d'arrondissement de Luxembourg'i kriminaalkollegiumi 2. oktoobri 2008. aasta otsusega (edaspidi „2. oktoobri 2008. aasta kohtuotsus“) mõisteti apellant ja tema kabineti juhataja õigeks süüdistustes, mis käsitlesid võltsimist ja võltsitud dokumentide kasutamist, vale deklaratsiooni, teise võimalusena hüvitise või toetuse endale jätmist ilma selleks õigust omamata ja kolmanda võimalusena kelmust. Nimetatud kohus leidis sisuliselt, et teatud selgitused, mis apellandi kabineti juhataja ja apellant esitasid, seadsid kahtluse alla OLAF-i ja Luksemburgi kriminaalpolitsei kogutud tõendid, mille eesmärk oli näidata, et kõnealune kabineti juhataja oli deklareerimata puhkusel mitmel päeval aastatel 1999, 2000 ja 2001. Tribunal d'arrondissement de Luxembourg järeldas seega, et apellandile ette heidetud asjaolude sisuline õigsus ei olnud tõendatud nii, et selles ei oleks mingit kahtlust, ja kuna vähimatki kahtlust peab tõlgendama süüdistatava kasuks, tuli apellant mõista õigeks tema vastu esitatud süüdistustes. Kuna 2. oktoobri 2008. aasta kohtuotsust edasi ei kaevatud, on see jõustunud.
- 12 Apellant nõudis 14. aprilli 2009. aasta kirjaga, et kontrollikoda avaldaks kõikides Luksemburgi, Saksamaa, Kreeka, Prantsusmaa, Hispaania ja Belgia ajalehtedes teadaande tema õigeksmõistmise kohta ja teavitaks sellest teisi Euroopa Liidu institutsioone. Teise võimalusena, juhaks, kui kontrollikoda neid teadaandeid ei avalda, nõudis apellant 100 000 euro suurust hüvitist mittevarelise kahju eest, kusjuures ta lubas seda summat kasutada mainitud teadete avaldamiseks. Apellant nõudis samuti, et kontrollikoda maksaks talle esiteks 40 000 eurot hüvitist mittevarelise kahju eest, mille talle tekitas menetlus Luksemburgi kohtutes, ja 57 771,40 eurot sama menetlusega tekitatud varalise kahju hüvitamiseks, et teiseks hüvitaks talle kõik kantud kulud, eelkõige eeluurimiskohtus ja Tribunal d'arrondissement de Luxembourg'is kantud kulud, ja et kolmandaks hüvitaks talle kontrollikoja menetluses kantud kulud.
- 13 Kontrollikoja president edastas 7. juuli 2009. aasta kirjaga K. Nikolaoule nendele nõuetele vastamiseks 2. juulil 2009 tehtud otsuse. Selle otsusega lükati esiteks tagasi eelmainitud 14. aprilli 2009. aasta kirjas esitatud argumendid, ja teiseks teatati K. Nikolaoule, et kontrollikoda oli „tema käsutuses oleva teabe põhjal üritanud teha kindlaks, kas asjaolud olid piisava raskusastmega [Euroopa Kohtusse] pöördumiseks“, et see kohus otsustaks, kas endine liige oli rikkunud kohustusi, mis tal lasusid EÜ asutamislepingu kohaselt, ja kas on vaja kohaldada karistust. Sellega seoses tuletati nimetatud otsuses samuti meelde asjaolusid, mis ajendasid kontrollikoda Euroopa Kohtusse pöördumisest loobuma ja mille hulgas oli eelkõige K. Nikolaou õigeksmõistmine 2. oktoobri 2008. aasta kohtuotsusega ning asjaolu, et ühenduse eelarvele ei olnud kahju tekkinud, kuna apellandi kabineti juhatajale alusetult makstud summa oli tagasi makstud.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud otsus

- 14 Hagiavaldusega, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 16. juunil 2009, esitas K. Nikolaou kahju hüvitamise nõude, millega ta palus mittevaralise kahju hüvitamiseks, mille oli tekitanud kontrollikoja „tegevus” ja tegevusetus, mõista sellelt institutsioonilt välja 85 000 eurot koos intressiga, mida arvestatakse alates 14. aprillist 2009, kusjuures apellant kohustus kasutama seda summat oma õigeksmõistmise kohta teadete avaldamiseks.
- 15 Selle hagi põhjendamiseks esitas apellant esiteks kuus väidet, mille kohaselt kontrollikoda oli ilmselgelt rikkunud isikutele õigusi andvaid liidu õigusnorme. Teiseks väitis ta, et kõnealuse rikkumise ja selle tõttu tekkinud mittevaralise ja varalise kahju vahel on otsene põhjuslik seos.
- 16 Üldkohus jättis kõnealuse hagi rahuldamata, leides et kontrollikoda ei pannud toime ühtegi nendest liidu õiguse rikkumistest, mida talle ette heideti.
- 17 Esiteks järeltas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 27–31 käesolevas apellatsioonimenetluses tähtsust omavates küsimustes, et kontrollikoja „tegevus” seoses esialgse uurimisega ei olnud õigusvastane, kuna see institutsioon ei rikkunud ei otsuse 99/50 artiklite 2 ja 4 koostoimes tõlgendamisest tulenevaid nõudeid ega apellandi kaitseõigusi või veel enam erapooletuse põhimõtet.
- 18 Eelkõige rõhutas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 29, et otsuse 99/50 artiklis 2 nimetatud esialgse uurimise eesmärk on esiteks võimaldada peasekretäri hinnata, kas talle teatatud asjaolud annavad alust oletada eeskirjade eiramist, mis kahjustab liidu finantshuvisid, ja teiseks edastada OLAF-ile vastavalt määruse nr 1073/1999 artikli 7 lõikele 1 toimik, mis võimaldab viimasel hinnata, kas tuleb algatada siseuurimine sama määruse artikli 5 teise lõigu alusel. Seega otsustas Üldkohus, et kuivõrd esialgse uurimise eesmärk ei ole teha asjaomast isikut puudutavate otsustusi, siis ei puuduta otsuse 99/50 artikli 4 esimese lõigu teisest lausest tulenev kohustus peasekretäri „tegevust” otsuse 99/50 artikli 2 raames.
- 19 Selle otsuse punktis 30 tõdes Üldkohus, et kuivõrd 8. ja 26. aprilli 2002. aasta kirjadega saadetud teated vastavad otsuse 99/50 artikli 4 esimese lõigu esimese lause nõuetele, siis ei saa apellant tugineda selle sätte rikkumisele põhjendusel, et kontrollikoda edastas enne apellandi ärakuulamist OLAF-ile toimiku, mis sisaldas tõendeid, mille peasekretär oli apellandi kohta kogunud.
- 20 Teiseks leidis Üldkohus oma otsuse punktis 32, et apellandi väide, nagu oleks kontrollikoda kasutanud võltsitud dokumenti, ei ole põhjendatud. Üldkohus tõdes, et kõnealune dokument – K. Nikolaou kabineti juhataja iga-aastase puhkuse ülekandmise taotus, mis kandis kuupäeva 20. november 2001 – ei olnud OLAF-ile edastatud esialgse uurimise toimiku dokumentide hulgas. See kohus märkis, et isegi kui eeldada, nagu oleks kontrollikoda selle dokumendi OLAF-ile või Luksemburgi ametiasutustele edastanud, ei tähenda selline edastamine, et institutsioon tegutses hageja allkirja ehtsuse osas pahauskselt.
- 21 Kolmandaks otsustas Üldkohus vaidlustatud otsuse punktides 43–47, et kontrollikoja tegevusetus – otsuse, millega 2. oktoobri 2008. aasta kohtuotsusest tulenevalt loobutaks formaalselt apellandi vastu kõigist süüdistustest, tegemata jätmise – ei olnud õigusvastane.
- 22 Kõigepealt tuvastas Üldkohus nimetatud otsuse punktis 45, et apellant mõisteti õigeks kahtluste alusel, mis tekkisid tema kabineti juhataja esitatud teatavate selgituste tagajärjel. Üldkohtu sõnul ei tähenda see õigeksmõistmise põhjus, et apellandi vastu esitatud süüdistused on täiesti alusetud, vaid, nagu märkis Tribunal d'arrondissement de Luxembourg, et neid ei ole tõendatud nii, et ei jääks „vähimatki kahtlust”.

- 23 Järgmiseks otsustas Üldkohus selle sama otsuse punktis 46, et ainuüksi siseriiklikud õigusasutused saavad uurida neid süüdistusi karistusõiguse seisukohast ja Euroopa Kohus saab neid hinnata EÜ artikli 247 lõike 7 alusel distsiplinaarsest küljest. Kontrollikojal ei olnud seega pädevust selles osas otsust teha.
- 24 Lõpetuseks võttis Üldkohus vaidlustatud otsuse punktis 47 seisukoha, et selle sätte alusel Euroopa Kohtusse pöördumata jätmisest ei saa järeldada, et kontrollikoda leiab, et hageja vastu tõstatatud asjaolud on täiesti põhjendamata. Üldkohtu sõnul nimelt otsustatakse kontrollikoja kodukorra artikli 6 kohaselt kõnealune kohtusse pöördumine ühehäälselt. Ehkki seega on Üldkohtu sõnul tõsi, et Euroopa Kohtusse pöördumata jätmise tähendab, et ühehäälsust ei saavutatud, ei võrdu see siiski kontrollikoja sisulise seisukohavõtuga asjaolude paikapidavuse kohta. Neil asjaoludel leidis Üldkohus 13. mai 2004. aasta kirjas oleva seisukohavõtu üle otsustades, et „ei olnud kohatu see, et kontrollikoja president märkis hagejale, et suur enamus selle institutsiooni liikmetest pidas hageja käitumist vastuvõetamatuks, välistades nõnda võimaluse, et Euroopa Kohtusse pöördumata jätmist võiks pidada hagejale ette heidetud asjaolude sisulise paikapidavuse väidetavaks eitamiseks, mis pealegi ei vastaks tegelikkusele”.
- 25 Neljandaks tuvastas Üldkohus vaidlustatud otsuse punktis 49, et hoolitsemiskohustusest ei saa tuletada kontrollikoja kohustust avaldada teateid apellandi õigeksmõistmise kohta.

Poolte nõuded

- 26 K. Nikolaou palub apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul:
- tühistada vaidlustatud otsus ja saata kohtuasi tagasi Üldkohtusse otsuse tegemiseks ning
  - mõista kohtukulud välja kontrollikojalt.
- 27 Kontrollikoda palub Euroopa Kohtul:
- jätta hagi osalt vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata ja osalt põhjendamatusse tõttu rahuldamata ning
  - mõista käesoleva menetluse kohtukulud välja K. Nikolaoul.

Apellatsioonkaebuse analüüs

- 28 K. Nikolaou on esitanud apellatsioonkaebuse põhjendamiseks neli väidet.

Esimene väide

Poolte argumendid

- 29 Apellandi esimese väite kohaselt annab Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 48 lõikes 1 ja 4. novembril 1950 Roomas alla kirjutatud Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artikli 6 lõikes 2 ette nähtud süütuse presumptsiooni põhimõtte menetlustagatise, mille kohaldamine ei ole piiratud kohtuotsuse kuulutamisele eelneva etapiga, vaid mis kohaldub ka pärast seda. Seega tuleb seda põhimõtet tõlgendada nii, et sellega on vastuolus liidu kohtu otsus, mis seab kahtluse alla süüdistatud isiku süütuse, kui see isik on varem õigeks mõistetud kriminaalasjas tehtud lõpliku kohtuotsusega (vt EIÕK 27. septembri 2007. aasta otsus kohtuasjas Vassilios Stavropoulos vs. Kreeka, *Recueil des arrêts et décisions* 2007-I, § 39).

- 30 Neid asjaolusid arvestades väidab apellant, et vaidlustatud otsuse punkt 45 rikub seda põhimõtet, kuna selles sisaldub sedastus, et Tribunal d'arrondissement de Luxembourg'il tekkinud kahtlustel rajanev õigeksmõistmise põhjus „ei tähenda, et hageja vastu esitatud süüdistused on täiesti alusetud”.
- 31 Apellandi väitel mõjutab see rikkumine vältimatult vaidlustatud otsuse kehtivust, kuna sellel oli otsustav tähtsus seoses selle kohtuotsuse punktides 44 ja 49 oleva järeldusega, et kontrollikoja tegevusetus oli õiguspärane, kui ta 2. oktoobri 2008. aasta kohtuotsuse järgselt jättis formaalse apellandi vastu süüdistustest loobumise otsuse vastu võtmata ja meedias apellandi õigeksmõistmise kohta teate avaldamata.
- 32 Kontrollikoda leiab, et esimene väide põhineb eeldusel, nagu oleks nimetatud institutsioon ja Üldkohus uuesti kontrollinud 2. oktoobri 2008. aasta kohtuotsuse põhjendatust. See eeldus aga on kontrollikoja sõnul väär.
- 33 Nimelt võttis kontrollikoda käesoleva otsuse punktis viidatud 2. juuli 2009. aasta otsuses selle kohtuotsuse teadmiseks ja tegi sellest järeldused oma pädevuse teostamise osas, mis ei võimalda avaldada teadet apellandi õigeksmõistmise kohta. Samuti tunnustas seda kohtuotsust Üldkohus ja järgis seda selle kriminaalõiguslike tagajärgede osas.

Euroopa Kohtu hinnang

- 34 K. Nikolaou esimese väite kohaselt rikkus Üldkohus süütuse presumptsiooni põhimõtet, otsustades vaidlustatud otsuse punktis 45, et 2. oktoobri 2008. aasta kohtuotsuses esitatud õigeksmõistmise põhjus „ei tähenda, et hageja vastu esitatud süüdistused on täiesti alusetud”, vaid et „neid ei ole tõendatud nii, et ei jääks „vähimatki kahtlust””. Apellandi väitel tuleb vaidlustatud otsus selle vea tõttu tühistada, sest asjaomase põhimõtte järgimise korral oleks Üldkohus selle otsuse punktides 44 ja 49 tuvastanud, et kontrollikoja tegevusetus ei olnud õiguspärane, kui ta 2. oktoobri 2008. aasta kohtuotsuse järgselt jättis formaalse apellandi vastu süüdistustest loobumise otsuse vastu võtmata ja meedias apellandi õigeksmõistmise kohta teate avaldamata.
- 35 Sellega seoses olgu meenutatud, et Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 48 lõikes 1, mis vastab Euroopa inimõiguste ja põhivabaduste kaitse konventsiooni artikli 6 lõigetele 2 ja 3, ette nähtud süütuse presumptsiooni põhimõtet võib olla rikutud, kui kohtuotsus oma põhjenduse tõttu peegeldab arvamust, et isikut peetakse süüteo süüdiolovaks pärast seda, kui kriminaalmenetlus on tema suhtes on lõpetatud õigeksmõistva otsusega (vt EIÕK 10. veebruari 1995. aasta otsus *Allenet de Ribemont vs. Prantsusmaa*, A-seeria, nr 308, §§ 35 ja 36; EIÕK 10. oktoobri 2000. aasta otsus *Daktaras vs. Leedu*, *Recueil des arrêts et décisions* 2000-III, §§ 41–44, ja EIÕK 4. juuni 2013. aasta otsus *Teodor vs. Rumeenia*, §§ 36 ja 37).
- 36 Nagu ka kohtujurist on oma ettepaneku punktis 57 välja toonud, tuleb käesolevas asjas tõdeda, et Üldkohtu põhjenduskäik mõned osad vaidlustatud otsuse punktis 45 jätavad mulje, et K. Nikolaou võib olla süüdi süüteo toimepanemises nende faktiliste asjaolude põhjal, mille osas ta oli siiski juba lõplikult õigeks mõistetud 2. oktoobri 2008. aasta kohtuotsusega.
- 37 Järelikult tuleb otsustada, et need kaalutlused kujutavad endast süütuse presumptsiooni põhimõtte ilmselget rikkumist.
- 38 Kuigi see on nii, tuleb siiski tõdeda, et selle põhimõtte rikkumine ei saa tingida vaidlustatud otsuse tühistamist, kuna selle otsuse punktides 44 ja 49 olev hinnang kontrollikojale etteheidetud tegevusetuse kohta rajaneb igal juhul teisel, õiguspärasel põhjendusel, mis on esitatud iseseisvana selle otsuse punktis 46 (vt selle kohta kohtuotsused *JCB Service vs. komisjon*, C-167/04 P, EU:C:2006:594, punkt 186, ning *Kadi ja Al Barakaat International Foundation vs. nõukogu ja komisjon*, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, punkt 233).

- 39 Nimelt leidis Üldkohus selles põhjenduses põhjendatult, et esiteks saavad „ainuüksi siseriiklikud õigusasutused uurida süüdistusi karistusõiguse seisukohast” ja teiseks saab vaid Euroopa Kohus neid hinnata „EÜ artikli 247 lõike 7 alusel distsiplinaarsest küljest”, nii et kontrollikojal endal puudub seega liidu institutsionaalset ülesehitust arvestades distsiplinaar- ja kriminaalpädevus apellandi tema vastu esitatud kõigist süüdistustest vabastamiseks ja tema õigeksmõistmise kohta meedias teate avaldamiseks.
- 40 Lisaks on see järeldus kooskõlas väljakujunenud kohtupraktikaga, mis käsitleb EÜ artikli 247 lõike 7 tähenduses Euroopa Kohtus toimuva distsiplinaarmenetluse sõltumatust siseriiklikust kriminaalmenetlusest (kohtuotsus komisjon *vs.* Cresson, C-432/04, EU:C:2006:455, punktid 120 ja 121). Nagu ka kohtujurist on oma ettepaneku punktides 71–73 märkinud, tuleneb sellest kohtupraktikast, et ei kontrollikoda, kes ametiasutusena võib pöörduda Euroopa Kohtusse, ega Euroopa Kohus ise ei ole seotud siseriiklikus kriminaalmenetluses faktilistele asjaoludele antud õigusliku hinnanguga. Kontrollikoda ei olnud seega käesolevas asjas kohustatud tegema 2. oktoobri 2008. aasta kohtuotsuse-järgselt apellandi taotletud otsust ega tegutsema tema soovitud viisil.
- 41 Eeltoodud järeldusi silmas pidades tuleb esimene väide tulemusetuna tagasi lükata.

Teine väide

Poolte argumendid

- 42 K. Nikolaou teises väites heidetakse Üldkohtule ette ELL artikli 4 lõikes 3 ette nähtud lojaalse koostöö põhimõtte rikkumist Tribunal d'arrondissement de Luxembourg'i suhtes.
- 43 Tuginedes kohtumäärusele Zwartveld jt (C-2/88, EU:C:1990:315, punkt 17) ja kohtuotsusele Iirimaa *vs.* komisjon, (C-339/00, EU:C:2003:545, punktid 71 ja 72), väidab apellant sellega seoses, et see põhimõte ei ole pane mitte ainult liikmesriikidele, vaid ka liidu institutsioonidele ning laiemas tähenduses ka kõigile liidu organitele, seal hulgas kohtutele, vastastikku lojaalse koostöö tegemise kohustuse.
- 44 Olles esitanud eeltoodud täpsustuse, väidab apellant, et sellest hoolimata ei järginud Üldkohus 2. oktoobri 2008. aasta kohtuotsust ega arvestanud sellega nõuetekohaselt.
- 45 Kõigepealt tõlgendas Üldkohus apellandi väitel vaidlustatud otsuse punktides 44 ja 45 K. Nikolaou käitumisega seonduvaid asjaolusid Tribunal d'arrondissement de Luxembourg'i antud hinnangust täiesti erinevalt.
- 46 Järgmiseks on vaidlustatud otsuse punktis 35 olev järeldus, et mis tahes puhkusesüsteemi haldamine rajaneb sellel, et ülemusel on kohustus kontrollida tema alluvuses olevate töötajate kohalolekut, ilmselgelt vastuolus 2. oktoobri 2008. aasta kohtuotsuses esitatud kaalutlustega, mille kohasel ei ole kabineti liikmetel kohustust pidada puhkuseregistrit.
- 47 Lisaks sellele sedastas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 38, et asjaolude asetleidmise ajal kohaldatava kontrollikoja puhkuste registreerimise ja järelevalve süsteemi puudulikkus ei saa õigustada loobumist mis tahes uurimisest või menetluse algatamisest apellandi suhtes, samas kui apellandi õigeksmõistmise Tribunal d'arrondissement de Luxembourg'i poolt tulenes just nimelt puhkuste haldamise süsteemi puudulikkusest.
- 48 Vastuseks neile argumentidele väidab kontrollikoda, et teine väide põhineb asjaomaste institutsioonide ülesannetega ja ELL artikli 3 lõike 3 tähendussisuga arvestamata jätmisel.

49 Nimelt ei ole Üldkohus, nii nagu tuleneb kohtuotsusest komisjon *vs.* Cresson (EU:C:2006:455), seadnud kahtluse alla 2. oktoobri 2008. aasta kohtuotsust, vaid on kontrollikoja võimaliku lepinguvälise vastutuse uurimise kontekstis üksnes andnud iseseisva hinnangu teatavatele siseriiklikus kriminaalmenetluses juba uuritud asjaoludele. Seega on faktilistele asjaoludele antud hinnang tingitud sellest, et need kaks kohtumenetlust on sõltumatud.

Euroopa Kohtu hinnang

50 Teises väites heidab apellant Üldkohtule ette lojaalse koostöö põhimõtte rikkumist Tribunal d'arrondissement de Luxembourg'i suhtes, kuna Üldkohus andis vaidlustatud otsuse punktides 44 ja 45 ning 35 ja 38 teatavatele faktilistele asjaoludele 2. oktoobri 2008. aasta kohtuotsuse kaalutlustest erineva hinnangu.

51 Sellega seoses olgu meenutatud, et enne Lissaboni lepingu jõustumist EÜ artiklis 10 sisaldunud lojaalse koostöö põhimõttest, mis käesoleval ajal on ette nähtud ELL artikli 4 lõikes 3, tuleneb liikmesriikide kohustus võtta kõik vajalikud meetmed liidu õiguse tõhususe tagamiseks ning liidu institutsioonide ja liikmesriikide vastastikune austamise ja abi osutamise kohustus asutamislepingutest tulenevate ülesannete täitmisel (vt selle kohta kohtuotsused *First ja Franex*, C-275/00, EU:C:2002:711, punkt 49, ja *Iirimaa vs. komisjon*, EU:C:2003:545, punkt 71).

52 Mis puutub neisse ülesannetesse, siis EÜ artikkel 235 koostoimes EÜ artikli 225 lõikega 1 annab ühenduse lepinguvälise vastutuse käsitleva EÜ artikli 288 teises lõigus nimetatud kahju hüvitamise vaidlused otsesõnu Euroopa Kohtu ja Üldkohtu pädevusse. Vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale on tegemist ainupädevusega ja ühenduse kohtud peavad kontrollima, kas samaaegselt esinevad kõik tingimused, nimelt institutsioonile etteheidetava käitumise õigusvastasus, tegelik kahju ja põhjuslik seos väidetava käitumise ja põhjustatud kahju vahel, mille korral on võimalik kohaldada ühenduse lepinguvälise vastutuse (vt kohtuotsus komisjon *vs.* Systran ja Systran Luxembourg, C-103/11 P, EU:C:2013:245, punkt 60 ja seal viidatud kohtupraktika).

53 Lisaks on Euroopa Kohus juba mitmel korral nimetatutest esimese tingimuse kohta täpsustanud, et tuvastatud peab olema isikutele õigusi andva õigusnormi piisavalt selge rikkumine (vt kohtuotsus *Bergaderm ja Goupil vs. komisjon*, C-352/98 P, EU:C:2000:361, punkt 42), see tähendab institutsiooni poolt oma kaalutusõiguse piiride ilmselge ja oluline ületamine (vt selle kohta kohtuotsus *Brasserie du pêcheur ja Factortame*, C-46/93 ja C-48/93, EU:C:1996:79, punkt 55, ja komisjon *vs.* CEVA ja Pfizer, C-198/03 P, EU:C:2005:445, punkt 64).

54 Samuti nähtub neist põhimõtetest, et ühenduse institutsioonide tegevusest või tegevusetusest tuleneva lepinguvälise vastutusega seonduv kahju hüvitamise hagi on iseseisev õiguskaitsevahend, millel on õiguskaitsevahendite süsteemis oma eriline ülesanne, ning selle kasutamise tingimused on ette nähtud selle eripärast eesmärki arvestades (vt eelkõige kohtuotsused *Lütticke vs. komisjon*, 4/69, EU:C:1971:40, punkt 6, ja *Unifrex vs. komisjon ja nõukogu*, 281/82, EU:C:1984:165, punkt 11).

55 Nagu märkis ka kontrollikoda oma kirjalikes seisukohtades, ei ole asja menetlev ühenduse kohus – kuigi ta võib EÜ artiklil 235 põhinevas menetluses arvestada identsete faktiliste asjaolude osas kriminaalmenetluses tuvastatuga – järelikult seotud kriminaalkohtu poolt neile faktilistele asjaoludele antud õigusliku hinnanguga, vaid ta peab kogu oma pädevust kasutades neid iseseisvalt analüüsima, et kontrollida, kas ühenduse lepinguvälise vastutuse tekkimise kõik tingimused on täidetud (vt analoogia alusel kohtuotsus komisjon *vs.* Cresson, EU:C:2006:455, punktid 120 ja 121).

56 Eeltoodud kaalutluste põhjal tuleb seega tuvastada, et apellandi poolt Üldkohtule ette heidetud lojaalse koostöö põhimõtte rikkumist vaidlustatud kohtuotsuse punktides 44 ja 45 ning 35 ja 38 puudutavad väited on täiesti põhjendamatud.

- 57 Nimelt ei ole Üldkohus viidatud otsuse neis punktides rikkunud institutsiooni kohustust austada Tribunal d'arrondissement de Luxembourg'i sellega, et tegi ise otsuse 2. oktoobri 2008. aasta otsuses juba analüüsitud teatavate faktiliste asjaolude kohta üksnes eesmärgiga kontrollida ühenduse lepinguvälise kahju käsitlevas vaidluses, kas kontrollikojale etteheidetav tegevusetus oli õiguspärane, ning mitte selleks, et hinnata K. Nikolaou vastu esitatud kriminaalsüüdistuste põhjendatust.
- 58 Järelikult tuleb apellatsioonkaebuse teine väide põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide

Poolte argumendid

- 59 K. Nikolaou kolmanda väite kohaselt on vaidlustatud kohtuotsus ebaseaduslik Üldkohtu pädevuse puudumise tõttu, kuna see kohus otsustas küsimuste üle, mis olid väljaspool talle asutamislepingutega antud pädevust.
- 60 Esiteks leiab K. Nikolaou, et viidatud otsuse punktis 45 tegi Üldkohus otsuse kriminaalapellatsioonikohtuna, sest ta hindas kriminaalõiguse seisukohalt sisuliselt seda, mida „tähendab” või „ei tähenda” 2. oktoobri 2008. aasta kohtuotsuses olev „kahtlusel põhinev” õigeksmõistmise alus.
- 61 Teiseks väidab apellant, et Üldkohus tegutses „distsiplinaarkohtuna” ning lisaks muule kinnitas kontrollikoja pädevuse vääratõlgenduse, sedastades vaidlustatud otsuse punktis 47 13. mai 2004. aasta kirjas oleva märkuse kohta, et „ei olnud kohatu see, et kontrollikoja president märkis hagejale, et suur enamus selle institutsiooni liikmetest pidas hageja käitumist vastuvõetamatuks”.
- 62 Seoses sellega täpsustab K. Nikolaou, et kuna vastavalt EÜ artikli 247 lõikele 7 on Euroopa Kohus ainus institutsioon, kes on pädev otsustama kontrollikoja liikmele etteheidetavate distsiplinaarrikkumiste üle, siis ei olnud Üldkohtul õigust teha otsust kirjas apellandile etteheidetava käitumise ega selle kirja sisu õiguspärasuse kohta.
- 63 Kontrollikoja väitel tuleb see väide tagasi lükata osalt vastuvõetamatusse tõttu, sest selles lihtsalt korratakse esimeses kohtuastmes esitatud argumente 13. mai 2004. aasta kirja kohta, ja osalt põhjendamatusse tõttu, kuna Üldkohus ei seadnud 2. oktoobri 2008. aasta kohtuotsust kahtluse alla, kuivõrd asja menetleva kohtu ja menetluse olemusest sõltuvalt võib sama käitumise kohta teha erinevad järeldused.

Euroopa Kohtu hinnang

- 64 K. Nikolaou kolmanda väite kohaselt rikkus Üldkohus asutamislepingutest tulenevad pädevusnorme. Väidetavalt hindas Üldkohus esiteks vaidlustatud otsuse punktis 45 kriminaalõiguse seisukohalt sisuliselt apellandile esitatud kriminaalsüüdistust ja 2. oktoobri 2008. aasta kohtuotsuses olevat „kahtlusel põhinevat” õigeksmõistmise alust. Teiseks analüüsis Üldkohus selle otsuse punktis 47 väidetavalt valesti 13. mai 2004. aasta kirjas esitatud distsiplinaarset laadi märkust ja kinnitas selle kirja sisu õiguspärasust, eirates nii mitte üksnes enda, vaid ka kontrollikoja asutamislepingutest tulenevat pädevust.
- 65 Tuleb tõdeda, et need väited põhinevad vaidlustatud otsuse valed tõlgendusel.

- 66 Käesoleva väite esimese osa puhul piisab, kui märkida, et vaidlustatud otsuse punktis 45 ei analüüsinud Üldkohus apellandi vastu esitatud kriminaalsüüdistuse aluseks olevaid faktilisi asjaolusid ja 2. oktoobri 2008. aasta kohtuotsuses olevat õigeksmõistmise alust eesmärgiga seada selle kohtuotsuse lõpptulemus kahtluse alla või taasavada siseriiklik kriminaalmenetlus.
- 67 Nagu käesoleva otsuse punktides 56 ja 57 on märgitud, piirdus Üldkohus tal ühenduse lepinguvälise vastutuse osas oleva ainupädevuse piires viitega neile samadele faktilistele asjaoludele, mida nimetatud kriminaalmenetluses arvesse võeti, hoopis selleks, et vastata apellandi argumentidele, mis põhinesid kontrollikoja tegevusetuse väidetaval õigusvastasusel, kui ta 2. oktoobri 2008. aasta kohtuotsuse-järgselt jättis formaalse apellandi vastu kõigist süüdistustest loobumise otsuse vastu võtmata.
- 68 Vastupidi apellandi väidetele ei tegutsenud Üldkohus niisiis vaidlustatud otsuse punkti 45 osas „kriminaalapelatsioonikohtuna”, vaid jäi asutamislepingust tuleneva pädevuse piiresse.
- 69 Apellatsioonkaebuse kolmanda väite teise osa puhul tuleb täpsustada esiteks seda, et vaidlustatud otsuse punktis 47 olev põhjenduskäik kujutab endast samuti vastust apellandi argumendile selle kohta, et 13. mai 2004. aasta kirjas oleva ebaviisaka ja ülearuse märkusega rikkus kontrollikoda väidetavalt erapooletuse põhimõtet ja hoolitsuskohustust.
- 70 Analüüsis seda märkust menetletava kahju hüvitamise hagi raames, ei teinud Üldkohus seega distsiplinaarkorras otsust apellandile etteheidetava käitumise kohta ja ei ületanud ühenduse lepinguvälise vastutuse vallas oma pädevuse piire.
- 71 Mis teiseks puutub 13. mai 2004. aasta kirja sisusse, siis tuleb sarnaselt kohtujuristi ettepaneku punktis 84 märgituga rõhutada, et selles kirjas üksnes viidati põhjendatult EÜ artikli 247 lõike 7 alusel Euroopa Kohtusse pöördumise otsustamiseks läbi viidud kontrollikoja liikmete hääletuse tulemusele ja seega ei tehtud distsiplinaarkorras otsust K. Nikolaoule etteheidetava käitumise kohta.
- 72 Kuna asjaomases küsimuses kohtupraktikast tulenevate põhimõtete kohaselt saab õiguspäraselt otsustada pöörduda Euroopa Kohtusse siis, kui eeldatavalt on olemas „teatud raskusastmega rikkumine” (vt selle kohta kohtuotsus komisjon vs. Cresson, EU:C:2006:455, punkt 72), siis oli kontrollikojal võimalik märkida, et tema kodukorra artiklis 6 alusel otsustamiseks nõutavat ühehäälsust ei saavutatud, ehkki suur enamus institutsiooni liikmetest kritiseeris siiski selle kirja punktis i ette heitud käitumist.
- 73 Lõppastmes kinnitasid kõik Euroopa Kohtu menetluse pooled kohtuistungil, et selles kirjas olev märkus oli puhtalt isiklik ja meedias seda ei avaldatud.
- 74 Eeltoodud kaalutlusi arvestades ei andnud Üldkohus 13. mai 2004. aasta kirja sisu õiguspäraseks lugedes kuidagi kontrollikoja distsiplinaarpädevust, mida tal ei olnud, ja ei eiranud oma pädevust, sest ta ei tegutsenud „distsiplinaarkohtuna”.
- 75 Eelnevatest kaalutlustest lähtudes tuleb kolmas väide põhjendamatus tõttu tervikuna tagasi lükata.

Neljas väide

Poolte argumendid

- 76 K. Nikolaou neljanda väite esimese osa kohaselt tõlgendas ja kohaldas Üldkohus vääralt ühenduse lepinguvälise vastutuse norme. Väidetavalt lisas Üldkohus vaidlustatud otsuse punktis 32 täiendava tingimuse, mida kohtupraktika ei nõua ja mille kohaselt peab institutsioon olema tegutsenud „pahauskselt”.

- 77 Selle väite teises osas heidab apellant Üldkohtule ette otsuse 99/50 artikli 2 teise lõigu – koostoimes selle otsuse artikli 4 esimese lõiguga – tõlgendamisel õigusnormi rikkumist.
- 78 Väidetavalt otsustas Üldkohus vaidlustatud otsuse punktis 30 esiteks valesti, et apellanti tuleb teavitada üksnes tema suhtes algatatud esialgsest uurimisest, ja et 8. ja 26. aprilli 2002. aasta kirjad, millega apellanti üksnes teavitati OLAF-i läbiviidava siseuurimise algatamisest, on kooskõlas selle otsuse artikli 4 esimese lõigu esimese lausega. Teiseks nõustus Üldkohus vaidlustatud otsuse punktis 29 väidetavalt ekslikult, et kontrollikoja tegevusetus seoses sellega, et ta ei võimaldanud apellandil tutvuda esialgse uurimise toimikuga ega kuulunud teda ära enne toimiku OLAF-ile edastamist, ei olnud mingil moel ebaseaduslik otsuse 99/50 artikli 4 esimese lõigu teise lause tähenduses.
- 79 Kontrollikoja väitel tuleb see väide tunnistada vastuvõetamatuks, kuna see üksnes kordab esimeses kohtuastmes esitatud argumente ja kujutab endast seega käesoleva asja faktiliste asjaolude uuesti läbivaatamise taotlust.
- 80 Kontrollikoda leiab, et igal juhul ei lisanud Üldkohus vaidlustatud otsuse punktis 32 ühtki ühenduse lepinguvälise vastutuse täiendavat tingimust. Samuti ei tõlgendanud Üldkohus valesti otsuse 99/50 artikli 2 teist lõiku, kuna see säte ei kehtesta kohustust teatada eeskirjade eiramises kahtlustatavale isikule esialgse uurimise algatamisest, vaid nõuab lihtsalt, et kontrollikoja peasekretär edastaks viivitamata OLAF-ile sellise uurimise raames kogutud teabe.

Euroopa Kohtu hinnang

- 81 Neljanda väite esimeses osas heidab apellant Üldkohtule ette seda, et viimane rikkus ühenduse lepingulise vastutuse tekkimise tingimuste tõlgendamisel õigusnormi, kuna ta otsustas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 32, et K. Nikolaou kabineti juhatajalt pärineva 20. novembri 2001. aasta kuupäeva kandva dokumendi, mille allkiri oli tõenäoliselt võltsitud, võimalik edastamine OLAF-le või Luksemburgi ametiasutustele ei olnud märk kontrollikoja pahausksusest seoses apellandi allkirja ehtsusega.
- 82 Sellega seoses piisab, kui märkida, et Üldkohus tegi selle järelduse üksnes teise võimalusena, olles enne esimese võimalusena otsustanud, et seda dokumenti kontrollikoja poolt OLAF-ile edastatud esialgses toimikus ei olnud ja samuti ei olnud seda saadetud Luksemburgi ametiasutustele.
- 83 Kuna apellatsioonkaebuses seda faktilisele asjaolule antud hinnangut vaidlustatud ei ole, siis tuleb neljanda väite esimene osa tulemusetuna tagasi lükata.
- 84 K. Nikolaou neljanda väite teises osas heidetakse Üldkohtule ette otsuse 99/50 artikli 2 teise lõigu – koostoimes selle otsuse artikli 4 esimese lõiguga – valesti tõlgendamist, kuna Üldkohus leidis esiteks vaidlustatud otsuse punktis 30, et 8. ja 26. aprilli 2002. aasta kirjad, millega apellanti teavitati OLAF-i läbiviidava siseuurimise algatamisest, mitte aga esialgsest uurimisest, on kooskõlas selle otsuse artikli 4 esimese lõigu esimese lausega, ja teiseks selle vaidlustatud otsuse punktis 29, et otsuse 99/50 artikli 4 esimese lõigu teine lause ei kohusta kontrollikoda võimaldama apellandil tutvuda esialgse uurimise toimikuga ega teda ära kuulama enne toimiku OLAF-ile edastamist.
- 85 Seoses sellega olgu meenutatud, et otsuse 99/50 artikli 2 teine lõik näeb ette, et peasekretär esiteks „edastab viivitamata [OLAF-ile] iga faktilise asjaolu, mille alusel võib eeldada eespool esimeses lõigus nimetatud eeskirjade eiramist” nagu pettus, korruptsioon või mis tahes ühenduste finantshuve kahjustavat ebaseaduslik tegevus ning teiseks „viib läbi esialgse uurimise, ilma et see piiraks [OLAF-i] läbiviidavaid sisejuurdusi”.

- 86 Kuna selles sättes puuduvad üksikasjalikud juhised, siis tuleb käesoleva väite teise osa toetuseks esitatud esimesele argumendile vastamiseks kõigepealt kindlaks teha, kas teavitamiskohustus, millele viitab otsuse 99/50 artikli 4 esimese lõike esimene lause, hõlmab ka esialgset uurimist, ja jaatava vastuse korral järgmiseks uurida selle kohustuse olemust ning lõpuks seda, kas käesolevas asjas on apellanti vastavalt teavitatud.
- 87 Nende üksikasjade uurimise osas tuleb tõdeda, et kõnealuse artikli 4 esimese lõigu esimeses lauses on käsitletava uurimise tüüpi täpsustamata lihtsalt sätestatud, et kui kahtluse alla satub kontrollikoja liige, ametnik või teenistuja, teatatakse huvitatud poolele „kiiresti”, kui see ei kahjusta uurimist.
- 88 Isegi kui möönda, et see säte käib ka esialgse uurimise kohta, tuleb seega järelikult märkida, et esiteks ei näe see säte ette kohustust teavitada otsekohe uurimise alguses ja teiseks on asjaomast kohustust leevendatud nõudega, et uurimise tõhusust tuleb kaitsta.
- 89 Asjaolude nii olles tuleb tõdeda, et vastupidi apellandi väitele teavitati teda 26. aprilli 2002. aasta kirjaga mitte üksnes siseuurimise algatamisest, vaid ka kontrollikojas läbi viidud esialgsest uurimisest ning sellest, et kontrollikoja peasekretär saatis esialgse uurimise toimiku OLAF-ile.
- 90 Kuna apellant ei ole väitnud, et see kiri saadeti hilinemisega, tuleb seega sarnaselt kohtujuristi poolt tema ettepaneku punktis 96 esitatud seisukohaga tõdeda, et kirjaga teavitamine ühitas asjassepuutuva isiku kiire teavitamise põhimõtte nii esialgse uurimise kui ka siseuurimise tõhususe tagamise vajadusega.
- 91 Järelikult ei rikkunud Üldkohus õigusnormi, kui ta vaidlustatud otsuse punktis 30 leidis, et 8. ja 26. aprilli 2002. aasta kirjadega saadetud teated vastavad otsuse 99/50 artikli 4 esimese lõigu esimese lause nõuetele.
- 92 Pärast neid täpsustusi tuleb käesoleva väite teise osa toetuseks esitatud teise argumendi põhjendatuse hindamiseks veel kindlaks teha, kas esialgne uurimine on igal juhul hõlmatud teavitamiskohustusega, mis on ette nähtud otsuse 99/50 artikli 4 esimese lõigu teises lauses, mille kohaselt „ei tohi pärast juurdluse lõppemist teha nimeliselt [kontrollikoja] liikmele [...] osutavat järeldust, ilma et huvitatud isikule oleks antud võimalust väljendada oma seisukohti kõigi temaga seotud asjaolude kohta”, ja kas seega oleks apellant tulnud ära kuulata enne uurimise lõppu ja koostatud toimiku OLAF-ile esitamist.
- 93 Kuna nimetatud artikli 4 esimese lõigu teisest lausest ei tulene ühtki selget juhust, siis tuleb sel eesmärgil uurida esialgse uurimise eriomaseid tunnuseid.
- 94 Nagu kontrollikoda Euroopa Kohtu istungil selgitas, on sellisel uurimisel esialgne etapp, mille käigus kogutakse ja hinnatakse eeskirjade eiramise väiteid toetavat teavet, mis on saadud kontrollikoja peasekretärlt, ning selle etapi eesmärk on kontrollida neid väiteid toetavate tõendite usaldusväärsust enne nende toimikusse lisamist ja edastamist kas ametisse nimetavale asutusele haldusuurimise algatamiseks või OLAF-le siseuurimise algatamiseks.
- 95 Järelikult ei ole esialgse uurimise eesmärk teha uuritavat isikut puudutavaid otsustusi, nagu märkis ka kohtujutist oma ettepaneku punktis 93.
- 96 Neid asjaolusid arvestades ei rikkunud Üldkohus vaidlustatud otsuse punktis 29 õigusnormi, kui ta analüüsis selle uurimise eesmärki ja jõudis seisukohale, et otsuse 99/50 artikli 4 esimese lõigu teisest lausest tulenev kohustus ei puuduta peasekretäri tegevust selle uurimise raames.
- 97 Järelikult tuleb apellatsioonkaebuse neljanda väite teine osa tervikuna põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

- 98 Eeltoodud kaalutlustel tuleb neljas väide osalt tulemusetuna ja osalt põhjendamatu tagasi lükata ja jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

Kohtukulud

- 99 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõige 2 näeb ette, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse. Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kontrollikoda on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja K. Nikolaou on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud temalt välja mõista.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

1. **Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.**
2. **Mõista kohtukulud välja Kalliopi Nikolaoul.**

Allkirjad